

Fredag d. 1/12: Der er noget i luften

Klaus åbnede døren og mærkede den iskolde vind stikke i huden. Koldfronten, som de havde snakket om i nyhederne, havde vist for alvor ramt vestkysten. Han sukke og bandt halstørklædet strammere om halsen.

"Kom så, Frank," mumlede han og trak i snoren.

Frank, en ældre fransk bulldog, gryntede mismodigt og skulede til den lille sprække i døren. Vinden peb ind i entreen.

"Hold op med at skabe dig," brummede Klaus og åbnede døren. "Du vil vel også gerne have mad i dag."

De stavrede ned ad stien til havelågen og begav sig videre ind mod byen.

Inde på butiksgaden var julelysene i gadelamperne tændt, på trods af at klokken var halv elleve om formiddagen. Klaus rystede misbilligende på hovedet og skyndte sig over vejen til det andet fortov, hvor der var en smule læ. Ud over ham var gaden mennesketom. Om sommeren vrimlede det med tyske turister i området. Men om vinteren var byen to skridt fra at være en spøgelsesby. På mange måder syntes han, at det var rarere.

Klaus bandt Frank fast uden for købmanden. Hunden krympede sig og så op på sin ejer med store øjne.

"Du skal ikke se sådan på mig," vrissede Klaus. "Jeg er tilbage om lidt."

Butikken hilste ham velkommen med et pust af varme og lugten af pap og vådt overtøj. Klaus skar ansigt, da den sædvanlige julemusik fløj ham i møde og sværmede omkring ham som en meget insisterende flue. Han måtte gå slalom mellem de store kasser med spotvarer, som bugnede af engle, rensdyr og nisser.

Et øjeblik stoppede han op og stirrede på nissefigurerne med deres runde, røde kinder, stirrende øjne og brede smil. Han fnøs. *Latterlige, lalleglade fæ-børn*, tænkte han. Så styrede han over mod dyrefoderet.

Oppe ved kassen var der som altid pyntet op med gran, og lige ved siden af båndet lå der en ordentlig stak granrene i små bundter med rødt bånd omkring. Jutta så op fra sit dameblad og smilede energisk til Klaus fra sin plads bag båndet.

"Hej Klaus, godt at se dig," sagde hun med en stemme, der dryppede af sukker. "Sikke en blæst, hvad? Du må endelig passe på dig selv."

Klaus virrede med hovedet, som om han kunne få både julemusikken og Juttas stemme til at forsvinde. Hans øjne hvilede på granbundterne.

Jutta rejste sig.

"Skal du have noget gran med hjem?" spurgte hun meget unødvendigt.

"Hast ikke sådan med mig, kvindemenneske," mumlede Klaus.

Jutta slog en latter op.

"Jeg ved godt, at alle tror, du ikke bryder dig om julen, Klaus. Men jeg har set, hvor glad du er for gran. Så mig narrer du ikke," sagde hun og blinkede indforstået til ham.

Klaus ignorerede hende.

"Er det friskt?" spurgte han.

"Det ved du da, Klaus," sagde Jutta. "Pyntegran ligger aldrig længe her hos os. Og vi får det jo direkte fra familien Froms plantage. Friskere bliver det ikke."

Klaus tog et bundt op og undersøgte det nøje. Duften af gran var skarp og velkendt. Han nikkede. Så tog han seks bundter med op til kassen. "Er du sikker på, at du kan bære alt dét?" sagde Jutta og så over stakken med gran til den fyldte indkøbskurv.

"Du skal ikke behandle mig som et barn, Jutta," brummede Klaus.

"Så, så, Klaus," sagde Jutta formanende. "Du er ikke så godt gående, som du var engang."

Klaus viftede hende af, betalte for varerne og stavrede ud med ryggen så rank, som det var muligt.

"God fornøjelse med at pynte op," sang Jutta bag ham.

Uden for butikken sprang Frank forventningsfuldt op. Klaus tog fat i snoren og begav sig ud på gaden. *Gran er ikke til pynt*, tænkte han fornærmet. *Gran er en alvorlig sag. Åh ja, hun skulle bare vide, hvor alvorligt det kan være.*

Da Klaus nåede tilbage til sin egen havelåge, havde vinden lagt sig en smule. Det store træskilt over døren, hvorpå der stod "Søndre Frevsinge Lokalarkiv" vippede let fra side til side. Han smed granbundterne ved siden af dørmåttten og gned sine stive, gigtplagede fingre.

Et øjeblik lod han blikket løbe over forhaven med de gamle grantræer, der strakte deres tørre kviste i vejret. Ude i horisonten kunne han skimte klitterne med deres hvide sand, og syd for dem det fredede naturområde Frevsinge Enge. Han strammede grebet om posen med varer og skævede til granbundterne på jorden.

I 68 år havde han været en del af det hemmelige selskab Nox Dryadalis, der vogtede over julens mørkeste hemmelighed, og i de

sidste 24 år havde han vogtet alene, som det sidste overlevende medlem.

I al den tid havde indbyggerne i Søndre Frevsinge – ja, i hele Danmark – levet i lykkelig uvidenhed om den fare, de alle svævede i. Selv han kunne nogle gange komme til at tænke, at faren var borte for evigt. Alligevel snørede hans hals sig sammen som en tør karklud hver vinter, når mørket faldt på og kulden gled ind fra Vesterhavet. I år var ingen undtagelse, men hvad værre var, det var som om følelsen var vokset de sidste par år. Som om noget stort – og ondt – var under opsejling.

"Jeg er ved at blive gammel," mumlede han for sig selv.

Han åbnede døren, men kunne ikke lade være med at kaste et sidste blik ud mod kysten. Han sukede og kløede sig selv i skægget.

Så gik han ind og låste døren efter sig.

Julie skuttede sig, da vinden skar gennem hendes tynde handsker. Landevejen mellem Gyrsvilde Stationsby og Søndre Frevsinge var lang og lige, og der var ikke mange træer, der kunne skærme for blæsten. Hun greb hårdt fat om cykelstyret og trampede ekstra til i pedalerne.

Femteklasserne havde julehygge-dag henne på skolen i dag, og deltagelse var frivillig. For Julie betød det, at hun kunne komme tidligere hjem og hjælpe sin far og storebror på juletræsplantagen. Hun havde aldrig rigtig deltaget i nogen af de fællesarrangementer, der blev holdt på skolen i december. Det var egentlig ikke noget, hun tænkte så meget over. Det var hendes normal.

Julie ringede med klokken, da hun cyklede ned langs rækkerne af grantræer mod en stor, gul villa, der trængte til en klat maling og en

kærlig hånd. Det var hendes signal til de andre om, at hun var hjemme. Hun smed cyklen ude i gårdspladsen, løb op ad trappen og skiftede sine sneakers ud med gummistøvler og de tynde uldhandsker ud med arbejdshandsker.

Et øjeblik så hun på sig selv i spejlet. Det lange, mørkblonde hår var tjavset og elektrisk af den tørre, kolde luft og cykelturen. Hun sukkede og bandt det sammen i nakken i en stram hestehale. Så trak hun en tyk strikhue ned over ørerne og løb afsted ud i plantagen.

Efter to timer i den kolde vinterblæst kunne Julie endelig lægge sine forfrosne fingre om et varmt krus jule-te. Hun sukkede og pustede fraværende til den, så hendes ånde lavede små bølger på overfladen. "Så er der mad," sagde Jes og stillede en kasserolle med risengrød på midten af bordet.

"Far," sukkede Julie. "Bordskåner."

Jes så på hende med et fåret ansigtsudtryk. Han var høj, smal og benet med kort, lyst hår og måne. Han så ikke ud af meget, men han var stærk. Det blev man af at slæbe juletræer.

"Hvad siger du, min skat?" spurgte han.

Julie greb ud efter gryden og løftede den fra bordet. Hun pegede ned med en irriteret mine.

"Bordskåner!"

"Åh!"

Jes vendte sig med et ryk og begyndte at åbne skuffer og skabe. Han fandt en bordskåner og kastede den hen på bordet som en klodset frisbee. Julie nikkede, mere træt end egentlig irriteret, og satte kasserollen ned. Christian, hendes storebror, så hen over kanten på avisen med en munter mine.

"Hvad griner du af," vrissede Julie.

"Julie," formanede Jes. "Ikke den tone."

Han lod en gavmild klat risengrød lande i hendes tallerken. Et stykke tid var det kun lyden af skeernes klirren og nyhederne, som kørte på fjernsynet, som kunne høres.

"Hvordan er teen?" spurgte Jes og smilede til hende.

Julie trak på skuldrene.

"Den er okay," sagde hun.

Jes nikkede tilfreds og fortsatte med at spise.

"I disse dage lander rørledningen Arctic stream endelig lige her på kysten ud for Sønder Frevsinge," sagde nyhedsværten i fjernsynet. "Linjen er et samarbejde mellem danske GasEnergi og grønlandske Greenland Gas."

Jes pegede på fjernsynet.

"Det dér er der gode penge i," sagde han med munden fuld af risengrød. "Christian – var det ikke noget for dig? De søger nye folk hele tiden."

Christian så ikke op fra sin tallerken.

"Jeg er jo ikke færdig med min uddannelse endnu, far," mumlede han.

"Det er du snart," fortsatte Jes. "Sådan et stort projekt er ikke færdig det første år. De får brug for masser af arbejdskraft. Og masser af elektrikere."

Christian sukkede og førte hånden gennem sine tykke, blonde krøller. Han sagde ikke mere.

Jes rejste sig op og smuttede sin tallerken ned i køkkenvasken med en elegant håndbevægelse. Så sendte han dem et smil.

"Nå, men godt arbejde, team. Jeg regner med, at I er klar til at hjælpe igen om 20 minutter. Julie, du skal cykle ned til købmanden med et læs pyntegrønt inden de lukker. Og Christian, vi skal have slæbt flere

træer op til vejen. I morgen er det lørdag, så starter det store salg for alvor.”

Både Julie og Christian nikkede. Så forsvandt Jes ud i gangen.

Stilheden sænkede sig i køkkenet. I nyhederne gensendte de et interview med statsministeren, som lovede, at Danmark med Arctic Stream kunne være uafhængig af russisk gas inden for en overskuelig fremtid. Julie nikkede mod fjernsynet.

”Det er da lige noget for dig,” sagde hun henvendt til Christian.

”Hold mund,” fnøs han.

”Jamen, hvis du er så glad for studiet, hvorfor er du så her og ikke i Esbjerg?” spurgte hun. ”I har vel stadig undervisning i december, har I ikke?”

Christians øjne skød lyn. Julie fortrød med det samme, at hun havde sagt noget.

”Jeg er her for at hjælpe dig og far med plantagen. Som om I kunne klare december uden min hjælp,” vrængede han.

Julie overvejede at bemærke, at det ikke var første gang, Christian holdt en pause fra sit studie, men hun sagde ingenting. Christian rejste sig med et suk og gik over med sin tallerken. Æsken med juleteen stod ved siden af vasken, og han tog den op og lugtede til den.

”Føj for den lede,” stønnede han. ”Kan du virkelig lide det her stads?”

”Nej, den er helt forfærdelig,” sukkede Julie. ”Jeg hader kanel.”

Christian fnøs ud gennem næsen af grin.

”Du må ikke sige det til far,” udbrød Julie. ”Han er ikke vant til at købe te. Det var mor, der plejede at gøre det.”

Christians grin falmede.

”Det ved jeg da godt,” sagde han stille. ”Jeg trækker i tøjet.”

”Jeg kommer lige om lidt,” nikkede Julie. ”Jeg skyller lige af.”

”Måske skulle du lære far, hvordan man gør. Og vise ham, hvor bordskånerne er til en anden gang,” råbte Christian ude fra gangen. Julie smilede. Hun smilede, fordi hun forstod, hvad han mente. Ikke fordi hun var glad.

1. december, tænkte hun. *Så er der allerede gået tre måneder.* Det føltes så uvirkeligt. Tre måneder siden, at hendes mor var flyttet ud og hendes forældre var blevet skilt. Alting var pludselig blevet så ... besværligt.

”Jeg kommer om lidt,” gentog hun.

Hun skrubbete løs på tallerkenene, som om det var deres skyld. Som om hun kunne overdøve den lille stemme i hendes hoved, der fortalte hende, at denne jul ikke ville blive som alle de andre.

Hvis hun havde kunnet se bare en uge ud i fremtiden, ville hun have opdaget, at stemmen havde helt ret. Denne jul ville helt klart blive anderledes.

Og om to uger ville hun ønske, at skilsmissen var det værste, hun skulle bekymre sig om.